

Ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης και η έναρξη του ενωτικού αγώνα της Κύπρου (1 Απριλίου 1955) (Στέλιος Κούκος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

1^η Απριλίου 1955: Η επέτειος της έναρξης του ενωτικού αγώνα της Κύπρου και ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης

Το άγγελμα της έναρξης του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα της Κύπρου για την ένωση της μεγαλονήσου με την Ελλάδα, την 1η Απριλίου του 1955, θα μπορούσε να αποτελεί ένα εξωφρενικό πρωταπριλιάτικο ψέμα που επιβεβαιώθηκε. Θα αποτελούσε συνάμα και αντιαποικιακό ανέκδοτο, που σκόρπισε θυμηδία στο παλάτι της Μεγάλης Βρετανίας και στη βασίλισσά του, στους λόρδους και στους λοιπούς μεγαλόσχημους της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας της χώρας. Γιατί πώς ήταν δυνατόν μια δράκα Ελλήνων, αποκομμένων μάλιστα από τον ευρύτερο ελληνισμό, να τα βάλει με την κραταιά Μεγάλη Βρετανία; Τα παραδείγματα του Δαυίδ με τον Γολιάθ και του θεσσαλονικιού Αγίου Νέστορα με τον Λυαίο έχω την εντύπωση πως δεν αρκούν για να περιγράψουν την εν λόγω αποκοτιά. Γιατί τι άλλο από αποκοτιά σήμαινε η έναρξη του αγώνα της ΕΟΚΑ, πριν από 62 χρόνια; Ένα “φοβερόν, ανήκουστον τόλμημα” όπως θα έλεγε ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης!

Πηγή: www.aganargyroi.gr

Η Κύπρος αποτελούσε το τελευταίο σχεδόν συμπαγές ελληνικό κομμάτι του ρωμείου γαλαξία που δεν είχε ενσωματωθεί στον εθνικό κορμό, του νέου ελληνικού κράτους. Αυτό που δημιούργησε η άλλη αποκοτιά, εκείνη του 1821. Και στις δύο όμως περιπτώσεις οι “αυτοσχέδιοι” επαναστάτες και οι αντάρτες, οι κουρελήδες και οι ανειδίκευτοι πολεμιστές τα έβαζαν με κραταιές, εμπειροπόλεμες και μπαρουτοκαπνισμένες αυτοκρατορίες, μπροστά στις οποίες οι Έλληνες μάλλον με υποψήφιους αυτόχειρες έμοιαζαν! Επίσης και στις δύο περιπτώσεις ο εξοπλισμός των επαναστατών και των ανταρτών μας υπήρξε αυτοσχέδιος. Στην καλύτερη περίπτωση οπλίζονταν διά της μεθόδου της “απαλλοτρίωσης” από τους αντίπαλους τους. Να μερικά σημεία στα οποία συναντώνται οι δύο τελευταίες ελληνικές επαναστάσεις που πέτυχαν το σκοπό τους. Ή που σχεδόν τον πέτυχαν αφού, όσον αφορά την κυπριακή υπόθεση, το ελληνικό έθνος και ιδιαίτερα η πολιτική ηγεσία του δεν είχε το σθένος να την υποστηρίξει μέχρι τέλους. Γι’ αυτό και προέκυψε “ελευθερία ανάπηρη”, κολοβή και προβληματική... Κάτι για το οποίο δεν ευθύνονται οι αλαφροίскиωτοι αγωνιστές που συμμετείχαν και μεγαλούργησαν στον αγώνα για την ένωση. Αυτό δηλαδή που κατάφεραν να απολαύσουν και οι λοιποί ελληνικοί νησιωτικοί πληθυσμοί.

Αλλά ας μείνουμε στους αγωνιστές, που επένδυσαν στον αγώνα τον αγνό και νεανικό ενθουσιασμό τους, τα ίδια τα νιάτα και την ψυχή τους, κατά συνέπεια και τη ζωή τους, πολεμώντας και γράφοντας ερωτικούς στίχους όπως: “Την Ελλάδα αγαπώ αλλά και ‘σένα/ μ’ έναν έρωτα μεγάλο αληθινό/ τα γαλάζια σου τα μάτια τα θλιμμένα/ τον καθάριο της θυμίζουν ουρανό”. Μ’ αυτήν τη φλόγα στην καρδιά πάλεψαν και έγραψαν μεγάλες σελίδες της σύγχρονης ελληνικής, μα και

παγκόσμιας ιστορίας, με τον υπέρ της ελευθερίας αγώνα τους. Και όμως τους ξεχνάμε!

Ένας από αυτούς, ο 19χρονος μαθητής Ευαγόρας Παλληκαρίδης, ο ποιητής των πιο πάνω στίχων, έγραψε επίσης: “Θα πάρω μian ανηφοριά/ θα πάρω μονοπάτια/ να βρω τα σκαλοπάτια που πάν’ στη λευτεριά”. Και να που αυτό το αγνό παιδί αξιώθηκε του σκοπού του αφού, η επαναστατική δράση του τον έστειλε στην αγχόνη και η ιστορία τον κατέταξε στους αθανάτους. Τα “Φυλακισμένα Μνήματα”, η έμψυχος και λαμπρή κοσμηματοθήκη του αγώνα, στα οποία εναποτέθηκε το σώμα του ως ακόμη ένα ένα λαμπρό κόσμημα το επιβεβαιώνουν και το προβάλλουν!

Η εισαγωγή του αφιερώματος της “Μακεδονίας της Κυριακής”:

“Ευαγόρας Παλληκαρίδης, ο μαθητής ποιητής ήρωας,

Οι επέτειοι του απαγχονισμού του με τα αιματηρά γεγονότα της Θεσσαλονίκης και της έναρξης του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα της Κύπρου”

Κείμενα

Εφημερίδα “Μακεδονία”

Πέτρος Παπαπολυβίου

Ευαγόρας Παλληκαρίδης